

Andreas, een visser van mensen

Johannes 1:35-43; 6:1-13; 12:20-24

De apostel Andreas was afkomstig uit de plaats Bethsaida aan de noordelijke oever van het meer van Galilea. Zijn naam betekent: de mannelijke, de sterke. Rond het jaar dertig had hij zich aangesloten bij de leerlingen van Johannes de Doper, die preekte bij de Jordaan in de zuidelijke provincie Judea ter hoogte van Jeruzalem. Andreas was de broer van Simon Petrus, en beiden waren vissers van beroep. Samen met Johannes behoorde hij tot de eerste discipelen van de Heer (Joh. 1:40). Na zijn ontmoeting met de Heer Jezus leidde hij eerst zijn broer Simon tot Jezus. Johannes noemt hem nog twee keer in zijn evangelie: bij de wonderbare broodvermenigvuldiging (Joh. 6:8), en wanneer enkele Grieken in contact willen komen met Jezus (Joh. 12:22).

Verder horen wij weinig over Andreas in de evangeliën. Belangrijk is te vermelden dat hij samen met Petrus, en Johannes en Jakobus, door de Heer Jezus werd geroepen om een visser van mensen te worden (Mark. 1:16-20). Volgens de overlevering is Andreas tot zijn dood toe trouw gebleven aan zijn roeping. Na Pinksteren zou hij het evangelie van de Heer Jezus hebben verkondigd in Cappadocië, Pontus, Bithynië, Scythië (Zuid-Rusland), Griekenland en Thracië (het huidige Bulgarije). Volgens de Russen zou hij naar Armenië en Midden-Rusland getrokken zijn om de Moskoviëten voor Christus te winnen. Hij wordt dan ook vereerd als één van de patroonheiligen van het Russische rijk. Hij zou ten slotte te Patras of Patara in Griekenland gekruisigd zijn. Tot op de dag van vandaag staat hier een Andreaskerk, en is Andreas de nationale patroon van Griekenland. Hij zou niet

aan het kruis genageld zijn, maar vastgebonden; bovendien was het kruis opgesteld in de vorm van een X. Zo'n kruis heet sindsdien dan ook een 'Andreas-kruis'.

In vuur en vlam voor de Heer?

Voor zijn officiële roeping door de Heer Jezus ontpopte Andreas zich reeds als een visser van mensen. Nadat hij een dag met de Heer Jezus had doorgebracht zocht hij als eerste zijn broer Simon op, en zei tegen hem: *'Wij hebben de Messias gevonden.'* Vervolgens leidde hij zijn broer tot Jezus (Joh. 1:37-43).

Andreas behoorde tot degenen die de Heere vreesden en onder elkaar spraken, ieder tot zijn naaste (Mal. 3:16). Wij kunnen ons misschien afvragen waarover deze godvrezenden met elkaar hebben gesproken. Het gesprek tussen Andreas en zijn broer Simon maakt duidelijk dat zij onder elkaar spraken over de Messias: *'Wij hebben de Messias gevonden – wat vertaald is: Christus.'* Zij leefden in de verwachting van de komst van de Messias, en nu was het moment aangebroken waarnaar zij zo verlangend hadden uitgezien. Andreas kon zijn vreugde niet op, hij had de Messias gevonden! En als eerste wilde hij zijn broer Simon laten delen in de blijdschap waarvan hij zo vol was. Maar dat niet alleen, hij wilde dat Simon zélf een ontmoeting met de Messias zou hebben, en daarom leidde hij hem tot Jezus.

Hoe mooi is het dat iemand vol is van de Heer. Andreas haastte zich om met zijn 'naaste' over Christus te spreken. In dit geval was die naaste zijn eigen broer Simon. Mensen worden vaak door familieleden of vrienden tot Christus geleid. Is het ook ons verlangen om de mensen die dichtbij ons staan over de Heer te vertellen, en hen tot Hem te leiden? Alleen christenen die in vuur en vlam staan voor de Heer Jezus, kunnen door de Heilige Geest gebruikt worden om met hun vuur, hun enthousiasme, anderen aan te steken. Vraag: *Staan wij nog in vuur en vlam voor de Heer Jezus? Zo ja, hoe uit zich dit in ons leven? Zo nee, wat is daarvan de oorzaak?*

Jezus komt!

Andreas en Simon spraken over de komst van de Messias. Hoe weinig wordt er onder christenen nog gesproken over de komst van de Heer Jezus. De economische crisis die als een wervelstorm over de wereld raast, heeft ons in zijn greep. Ben ik nog wel zeker van mijn baan? Behoor ik misschien tot de mensen die overtollig zijn? Kan ik straks nog de hypotheek van mijn huis opbrengen? Hoe zit het met mijn pensioen? Dit zijn de vragen waarmee veel christenen ook tobben. Wij maken ons zo bezorgd over de dag van morgen (Matt. 6:34), dat wij vergeten acht te geven op

het profetische woord (1 Petr. 1:19). De dingen die zich nu voor onze ogen afspeelen, zijn echter slechts de voorboden van wat de wereld te wachten staat; het is het begin van de weeën. Als de Heer de gemeente opneemt, zullen de weeën in snelheid en hevigheid toenemen. Zij die de Heer verwachten, moeten dan ook niet moedeloos worden. Integendeel, Jezus komt! Aan alles wat zich in de wereld afspeelt, kunnen we zien dat de komst van de Heer Jezus nabij is. Laten wij ons hoofd dan ook opheffen (Luk. 21:28). *‘Leer nu van de vijgenboom deze gelijkenis: Wanneer zijn tak al zacht wordt en de bladeren uitspruiten, dan weet u dat de zomer nabij is. Zo ook u, wanneer u al deze dingen zult zien, weet dan dat het nabij is, voor de deur’* (Matt. 24:32-33).

Vissers van mensen

Andreas en Simon Petrus werden beiden vissers van mensen. Andreas bediende zich om zo te zeggen van een hengel om zijn broer tot de Heer Jezus te leiden, terwijl Petrus gebruik maakte van een net om drieduizend zielen aan de gemeente toe te voegen (Hand. 2:41). Wij zijn geneigd om op te zien naar ‘vissers’ als Petrus, maar laten wij niet vergeten dat het Andreas was die ervoor zorgde dat Petrus de Heer ontmoette.

Ieder heeft zijn eigen gave. De een gebruikt een hengel, de ander een net. In de dienst van de Heer is een Andreas even belangrijk als een Petrus. Als we merken dat we niet zo goed met het net overweg kunnen, laten we dan de hengel gebruiken. Wie weet slaan we een Petrus aan de haak?

Op de proef gesteld

De tweede keer dat Johannes in zijn evangelie de naam van Andreas noemt, is bij de spijziging van de vijfduizend (Joh. 6:1-15). Na een zware en vermoeiende dag stelde de Heer Filippus op de proef door hem te vragen waar zij broden zouden kopen om de menigte te eten te geven. Filippus hoefde hierover niet lang na te denken: *‘Voor tweehonderd denaren broden is voor hen niet genoeg dat ieder een klein beetje krijgt’*. Andreas, die erbij stond, wist ook niet zo goed raad met de vraag van de Heer. Hij bracht een jongen bij Jezus, en die had vijf gerstebroden en twee vissen. *‘Maar wat is dat op zovelen?’* Beide discipelen lieten zich leiden door hun verstand, zonder rekening te houden met de macht van de Heer. Toch is er verschil tussen hen op te merken: Filippus liet het bij een ongelovige opmerking, terwijl Andreas een jongen met vijf broden en twee vissen bij de Heer bracht. Dit was in

de handen van de Heer voldoende om hun kleingeloof te beschamen. Hij liet de mensen neerzitten, en ze werden tot verzadiging toe gevoed. Johannes beschrijft Jezus als de Zoon van God; door Hem zijn alle dingen geschapen (Joh. 1:1-3; vgl. Kol. 1:15-16; Hebr. 1:1-2). Zou voor de Schepper van alle dingen iets te wonderlijk zijn?

Als wij een ontmoeting met Jezus hebben gehad (Joh. 1), verandert ons leven. Wij zijn discipelen (leerlingen) van de Heer geworden. In de leerschool van Christus wordt ons geloof op de proef gesteld. Kan Hij, Die water in wijn veranderde (Joh. 2), duizenden mensen voeden met vijf broden en twee vissen? Hoewel de discipelen al een tijd met de Heer waren opgetrokken, en wonderlijke dingen hadden gezien, twijfelden zij aan Zijn macht. Is dat bij ons ook niet vaak het geval? Hoe vaak zinkt ons de moed in de schoenen, als wij zien hoe groot de nood is en hoe gering de middelen zijn die wij bezitten. In de dienst voor de Heer bestaat het gevaar dat wij teveel gaan vertrouwen op menselijke hulpbronnen. Op die manier verliezen wij Hem echter uit het oog. Durven wij het nog aan met het weinige dat wij tot onze beschikking hebben, naar de Heer toe te gaan? De spijziging van de vijfduizend toont onmiskenbaar aan dat vijf broden en twee vissen in Zijn handen meer dan voldoende zijn om een wonder te verrichten.

Zoals de Heer ons geloof beproeft, mogen wij ook Hem beproeven in het geloof (Mal. 3:10). Of het nu gaat over het brengen van de tienden, of van vijf broden en twee vissen: Hij zal het vermenigvuldigen. Iemand die deze uitdaging met Hem durft aan te gaan, zal ervaren dat Hij tot wonderbare dingen in staat is. Laten wij dus niet twijfelen aan de macht van de Heer Jezus. *'Hem nu, Die in staat is zeer overvloedig te doen boven alles wat wij bidden of denken, Hem zij de heerlijkheid tot in alle geslachten van alle eeuwigheid'* (Ef. 3:20-21).

Wij wensen Jezus te zien

De derde en laatste keer dat wij over Andreas lezen, is in Johannes 12. Nadat de Heer Zichzelf had gepresenteerd als de Koning van Israël, was Jeruzalem in opschudding (Joh. 12:12-19). Enkele Grieken die gehoord hadden wat er was gebeurd, waren nieuwsgierig geworden. Zij wilden wel eens nader kennismaken met Jezus: *'Wij wensen Jezus te zien'*. Zij spraken erover met Filippus, die het op zijn beurt tegen Andreas zei (vs. 20-22). Kennelijk twijfelde Filippus of hij deze Grieken wel met Jezus in contact moest brengen. Was Jezus niet de Koning van de Joden, en zou Hij deze heidenen wel ontvangen? Bovendien gebeurde dit op het tempelplein. Als de vijandig gezinde farizeeën zagen dat Jezus juist hier in de

tempel met enkele Grieken sprak, zou hun woede nog groter worden (vs. 19; vgl. Hand. 21:27-36).

Nadat Filippus met Andreas had overlegd, besloten ze samen de vraag van de Grieken aan de Heer Jezus voor te leggen. Toen zij naar Hem toegenen, bevond Hij Zich in het deel van de tempel waar alleen Joden toegang hadden. Het was Grieken ten strengste verboden zich daarheen te begeven; zij bleven dan ook wachten in de buitenste voorhof, de voorhof van de heidenen. De Heer willigde hun vraag niet direct in. De tijd dat Hij Zich aan de Grieken, de volken, zou vertonen, was nog niet aangebroken. Eerst moest de Zoon des mensen worden verheerlijkt (vs. 23), dat wil zeggen dat Hij door het lijden heen verheerlijkt zou worden. De tarwekorrel moest in de aarde vallen en sterven om veel vrucht te kunnen dragen (vs. 24).

In Zijn hoedanigheid als de Zoon des mensen staat de Heer Jezus in verbinding met *alle* mensen. De Grieken zochten de Koning van de Joden, maar in die hoedanigheid hadden zij geen deel aan de Heer (Ef. 2:11-12). Tussen Hem en de Grieken stond een scheidsmuur, die eerst moest worden weggebroken (Ef. 2:14). Dit is gebeurd door de dood en de opstanding van Christus. Door Zijn lijden en sterven heeft Hij deze beiden (de gelovige Jood en heiden) tot één nieuwe mens geschapen, en met God verzoend. Door Hem hebben wij beiden in één Geest de toegang tot de Vader (Ef. 2:15-18).

De vijandige Joden konden de heerlijkheid van de Heer evenmin zien, doordat hun ogen waren verblind en hun harten waren verhard (Joh. 12:40). De Grieken konden Hem niet zien, doordat er zich (letterlijk en figuurlijk) een scheidsmuur tussen hen bevond, die weggebroken moest worden. Pas na het lijden en het sterven van de Heer konden zij ten volle Zijn heerlijkheid zien. Wij leven nu na het kruis. Ieder die in de Heer Jezus gelooft, mag Hem zien in al Zijn heerlijkheid. Nu nog met het oog van het geloof (Hebr. 2:9), en straks van aangezicht tot aangezicht (1 Joh. 3:3).

Zij zeiden het Jezus

Ongetwijfeld heeft Andreas het initiatief genomen om samen met Filippus naar de Heer toe te gaan en het verzoek van de Grieken aan Hem voor te leggen. Er staat: *'Andreas en Filippus kwamen en zeiden het Jezus'* (vs. 2). Wij lezen er zo gemakkelijk overheen, maar hoe belangrijk zijn deze woorden! Er doen zich in ons leven situaties voor dat wij niet weten hoe wij hebben te handelen. Zeggen wij het dan aan Jezus? Met andere woorden: Gaan wij dan in gebed? Door het gebed vinden zoekers de Heer Jezus (Joh. 1), wordt het water in wijn veranderd (Joh. 2), worden de ogen van farizeeërs geopend (Joh. 3), krijgen zondaars levend water te drinken

(Joh. 4), worden kreupelen genezen (Joh. 5), worden duizenden verzadigd met voedsel (Joh. 6), en krijgen heidenen zicht op de heerlijkheid van de Zoon des mensen (Joh. 12).

Hoeveel tijd brengen wij per dag door in het gebed? Luther bad vaak twee tot drie uur per dag. Als hij geen twee uur bad, zei hij, dan won de duivel het de hele dag. Hiermee is niet gezegd dat wij twee uur per dag moeten bidden. Maar moeten wij niet beschaamd toegeven, dat wij het de duivel vaak érg gemakkelijk maken!

Nogmaals: vissers van mensen

Drie keer hebben we gezien dat Andreas mensen bij de Heer bracht. Eerst zijn broer Simon (Joh. 1), daarna een jongen met vijf gerstebroden en twee vissen (Joh. 6), en in Johannes 12 enkele Grieken die Jezus wilden zien. Hét grote kenmerk van het leven van Andreas was, dat hij mensen in contact bracht met de Heer Jezus. Vergeleken met zijn broer Simon Petrus vervulde Andreas een bescheiden rol. Petrus zien wij veel meer op de voorgrond treden. Andreas komt maar af en toe achter de coulissen vandaan. Dit neemt echter niet weg dat hij van immens belang is geweest voor de Meester. Wij moeten de twee broers dan ook niet aan elkaar afmeten: wie van hen is de grootste? Dit soort vragen zijn niet gepast bij God (Matt. 18:1). Beide broers waren vissers van mensen. Mensen in contact brengen met de Heer Jezus, dáár gaat het om. En in dit opzicht kunnen wij heel veel van Andreas leren.
